

Reconstruir el passat

Seguint el tòpic que algú en algun lloc «ho sap tot, de nosaltres»: el rastre que deixem en navegar per Internet, en utilitzar tals i quals aplicacions del mòbil, les càmeres que ens graven al supermercat i al carrer o les operacions que fem amb la targeta de crèdit generen un arxiu imaginari que permetria reconstruir els nostres hàbits, dibuixar en un mapa els moviments que hem fet, definir el nostre caràcter i preveure les nostres decisions. Diguem que sí, donem per bo el lloc comú, convinguem que res no se'ns ofereix de franc i que portem anys pagant a les grans corporacions amb informació sobre nosaltres. Quants anys? Quan trec la pols als vinils puc fer una cartografia força precisa de les meves dèries musicals en els anys que van de, posem-hi, el «Born in the USA» fins als Jocs Olímpics de Barcelona. Després puc resseguir les dèries ordenant CD fins una mica passat el començament del segle XIX, que és quan —infereixo— vaig tenir la primera gravadora. A partir de llavors comença el caos: discos sense nom, caixes sense disc, etc. Passa el mateix amb les fotografies fàcilment ordenables fins a l'any 2003, o amb els llibres de cuina i les llibretes amb receptes i les llibretes de La Caixa. Tampoc no he comprat cap guia de viatge des de l'any 2001, més o menys l'època en què estan dades les últimes postals que vaig rebre. En definitiva,

Girona grisa i negra

Compte de Twitter recomanat: @grisainegra_gi: Old Pics Archives, History Pics, Barcelona desapareguda o Premsa històrica són comptes de Twitter que es dediquen de ja fa força temps a rastrejar arxius digitalitzats. D'uns mesos ençà Girona grisa i negra recupera, servint-se sobretot de l'excel·lent fons fotogràfic de l'Arxiu Municipal, fotografies de la Girona d'abans de la revolució informàtica. La ciutat emmurallada, els antics cafès i els antics cinemes són el motiu d'aquest compte de Twitter que reivindica els temps passats i perduts. La grisor, emblema de la Girona resclosida, és aquí reivindicada potser amb un excés de nostàlgia.

PEP DUXANS

i per fer-ho rodó, podria fixar en una dècada llarga el temps que fa que pràcticament no deixo rastre o que el deixo tot en aquest arxiu suposat, al núvol de la xarxa. Guardo mapes de les ciutats que vaig visitar els anys noranta, però en canvi he esborrat del mòbil l'aplicació que em va permetre orientar-me *off-line* per Berlín aquest estiu. La sensació de pèrdua i que d'aquests anys res no en podrà tornar potser és exagerada, però així com a vegades obrint un llibre que voldríem rellegir ens en cau una carta que havíem oblidat del tot, o bé una fotografia que ens va donar tal cosí en una trobada familiar, què i com tornarà de tota aquesta vida que hem fet a Internet i de la qual no queda cap rastre físic? La idea que uns «ells» inconcrets guarden un arxiu amb tot d'informació sobre nosaltres contrasta amb la poca informació que, sobre nosaltres, nosaltres mateixos guardem.

Però, i si la guardéssim? Si de debò existís i tinguéssim accés a la suposada carpeta que conté tota la informació que hem generat, potser passaria com amb aquell mapa amb el qual va fabular Jorge Luis Borges, que de tan detallat com era ocupava el mateix espai que el territori que representava.